

šla vendar nepričakovano. Pokopana je bila preteklo nedeljo na župnijskem pokopališču. Naj oba rešena zemeljske tuže, uživata večni mir!

Brezno ob Dravi. V najlepših dneh svojega življenja, 30 let stara, je nas zapustila Skolastika Zavrtnik. Po dveletnem zakonskem življenju je zapustila ljubečega moža. Pretrgala ji je nit življenja neozdravljiva bolezen jetika. Rajna je bila žena dela in žena molitve. Pogosto je pristopila k mizi Gospodovi, posebno ob prvih petkih v mesecu. Na njeni zadnji poti v ponedeljek, 8. julija jo je spremila velika množica ljudi. Ob grobu ji je spregovoril domači g. župnik prisrčne poslovilne besede. Rajni večni mir, žalujočega moža pa naj tolaži ljubi Bog!

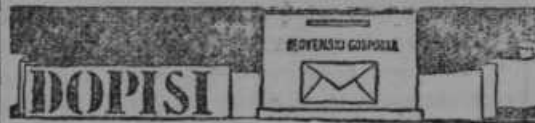
Sv. Lovrenc na Dravskem polju. V Apačah je pri svoji sestri dolge mesece trpela in 17. julija doživela vrla 18 letna mladenka Trezika Vindiš iz Trnovca. Njena smrt je pač zadejala hude rane staršem in vsem, ki so jo poznali in ljubili, a je presadila iz doline trpljenja vrla Marijino hčerko v božji raj; zato so ji tudi družbenice priredile tako lep pogreb, jo v grobu zasule s cvetjem ter se po svoji govornici od nje tako lepo poslovile. Trezika, prosí še za nas.

Sv. Miklavž pri Ormožu. S Krčevin je stegnila smrt roko v Brebrovnik in je za Lukmanom pobrala župana Janežiča. Iz Brebrovnika se je prikradla na Pavlovski vrh in je pokopala cerkvenega ključarja Janežiča. Tiho je prišla in tiho odšla, zapustila je mrzlo truplo in jok žene-matere ter 11 otrok. S ključarjem Janežičem je miklavžovska župnija izgubila enega najboljših župljanov, mož in očetov. Umril je nenadoma. Si r je leta sem bolehal, a njegova bolezen po človeški sodbi ni bila za smrt. Bog je drugače ukrenil. Poklical je zvestega služabnika po plačilo. Prvo nedeljo v mesecu je pokojni kot član apostolstva mož prejel sv. zakramente. Zadnjo nedeljo je bil pri rani sv. maši. Opoldne je sedel z družino pri mizi. Ko je pojedel juho, je začutil neko slabost. Šel je ven na zrak. V sobo se ni vrnil živ. Pred hišo so ga našli mrtvega. Zadel ga je kap. Krčevito je zajokala Janežičeva družina, ki je imela svoj ga »ateka« tako rada, kakor malokatera. Žalost pa je objela vso župnijo, ker je pokojnega Janežiča ljubila in spoštovala vsa župnija. Sicer pa ga je moral

vsakdo ljubiti in spoštovati. Saj je bil mož, kakor si ga boljšega ne moremo zamisliti. Kakor hrast je bil v verskem, narodnem in političnem oziru. Povsod odločen katoličan, v vsakem oziru cel mož. Kako čislán je bil pokojnik, je pokazala njegova zadnja pot. Kdor je videl njegov pogreb, je moral misliti, da je umrl velik odličnik. Zbran je bil ves veliki Miklavž. Trume ljudstva pa so prihitele tudi iz vseh sosednih župnij. Pogrebne obrede je opravil brat pokojnikov mil. g. stolni kanonik Rudolf Janežič iz Maribora. Pri maši sta mu stregla gg. konzistorijalni in duhovni svetnik Franc Bratušek, dekan velikonedeljske dekanije, in Franc Kolenc, tajnik KA iz Maribora. Poleg navedenih so prihiteli na pogreb še gg. duhovni svetnik Štuhec, župnik pri Sv. Juriju ob Ščavnici, njegov kaplan Vahčić, gomilski župnik Satler, guštanjski župnik Barbič in domači kaplan Zajc. Okrog teh pa je bila zbrana na pokopališču nepregledna množica ljudstva. Med zbranimi je bila gasilska četa, ki ji je bil pokojnik podporni član. V slovo sta spregovorila ob grobu g. brat kanonik in g. svetnik Štuhec. Prvi je izrekel prisrčne besede zahvale, drugi pa je poveljeval pokojnika kot neomajnega katoličana in Slovenca. Nazadnje mu je pevski zbor zapel turobno žalostinko. Na miklavževskem pokopališču se dviga sveža gomila. Krije 67 letnega Janežiča. V Janežičevi hiši se je eno mesto izpraznilo, a

mamiki-vdovi in 11 otrokom se bo zdelo, da je vse prazno. V cerkvi bo prazen ostal samo en sedež, a bo vrzel v njo, kakor da bi jih bilo deset in še več praznih. Janežič je odšel, a spomin nanj bo dolgo, dolgo ostal zapisan v srcu vseh, ki so ga poznali. Pokojnik je bil pravičen mož. Odlikovala ga je resnična pobožnost, izredna potrpežljivost, usmiljenost, dobrotljivost. Ob njegovi izgubi bo tolažba za domače, prijatelje in znance trdno zaupanje, da ga je Bog poklical po plačilo, ki ga je pripravil »zvestim služabnikom«.

Makole. Dne 1. julija je nehalo biti srce blagemu možu Babšek Antonu, posestniku v Pečké, ki je umrl v 80. letu starosti. Na oslabeledosti srca je bolehal skozi sedem let. Vdano je prenašal dolgo bolezen, vdan v voljo božjo je mirno izdihnil. Rajni je bil mož jeklenega značaja. Skozi desetletja je bil občinski odbornik in župan bivše občine Pečke, član šolskega odbora itd. Bil je eden izmed tistih mož, ki so z rajnim makolskim župnikom Mih. Lendovšek na čelu stvorili največ za slovensko in katoliško zavednost Makol. Dvanajst let je bil star, ko ga je njegov oče vpisal v Družbo sv. Mohorja, ostal ji je zvest do smrti. Naročnik »Slov. gospodarja« je bil nad 30 let. Ljubil je delo, čislal izobrazbo, izpolnjevanje verskih dolžnosti mu je bilo vedno prva dolžnost. Cerkvi je bil udan iz vsega srca. V tem duhu je vzgajal tudi svoje otroke. Bog mu bodi obilen plačnik!

Sv. Trije kralji—Marenberg. Pri Sv. Treh kraljih se je sedaj obhajala lepa ali Aleševa nedelja. Cerkev stoji na vrhu hriba, ki je podoben stožcu, morska višina znaša 833 m; hrib je porasten z lepimi bukovimi in smrekovimi gozdovi, na južni strani so kmetije vmes. Posebno lep pogled je z avstrijske strani od Sv. Lovrenca v popoldanskih in večernih urah, kadar se bela cerkev blišči v solčnih žarkih. Cela slika spominja na goro Oljko v Savinjski dolini. Škoda, da pustijo rasti gozd prav tik do cerkve, vsaj 200 m na okrog bi moral biti prost razgled. Pred leti se je od cerkve

videlo mesto Gradec, proti Savinjski dolini pa Sv. Križ pri Belih vodah, danes vsega tega ni več. Razen tega škoduje drevje cerkvenim zidovom. Sv. Trije kralji so ob prevratu mnogo trpeli, razen Pernic največ v tem odseku. V cerkvi za velikim oltarjem je napis, ki pove, da je bila cerkev prenovljena leta 1912, cerkvena ključarja sta bila Anton Erjavac, p. d. Zalesnik, in Janez Sušnik, p. d. Sitar. Zelo zanimiva je oljnat elika sv. Aleša v stranskem oltarju na listni strani, in če te, dragi bravec, kedaj zanesjo stopinje na vrh Sv. Treh kraljev, ne zamudi si to ogledati. Svetnik leži mrtov, oblečen v popotno obleko, pod stopnicami na dvorišču rimske patricijske palače, obraz mu je spremenjen, nebeški sij ga obseva, v rokah drži zapečateno pismo, poleg njega na stolcu je črnilnik z gosjim peresom,

dlo, noči hladnejše. Dne 8. oktobra je kazal termometer nekaj stopinj pod ničlo. Naslednjo noč je stalo živo srebro še nižje in od tedaj je padalo neprestano.

Pri pogledu na nizko stanje nitke živega srebra je pripomnil Lavison:

»Čas je, na delo morava!«

Pograbil je čeber za vodo, odbrzel k luknji v ledu, oprostil odprtino vrhnjega ledu, napolnil čeber in se vrnil nazaj h kočii. Gruberju se niti sanjalo ni, kaj namerava. Nehote je tudi sam zajel vode in sledil Amerikancu.

Ko sta dosegla kočii, bilo je od jezera komaj 30—40 korakov, že ni več pljuskala voda preko roba vedric, ker se je že bila napravila na vrhu ledena skorja. Lavison je postal 5 m pred kočuro s hrbtom proti vetru in je pognal vodo z močjo po tramovju. Del vode je zmrznil že kar v zraku, drugi pa ob priletu na hlode. Celi dan sta delala oba in sta nehala, ko je sličila njuna kočii blestemu gričku. Nikjer ni bilo videti na stavbi kakoga ostrega roba ali vogla. V notrajnosti je bi-

lo toplo in tako svetlo, kakor bi špranje sploh ne bile zadelane.

Vreme se je spremenilo, sneg je zaplesal. In kak sneg! Z neba so pričele vrtuljiti liki kurja peresa velike snežinke. Celi dan in celo noč je snežilo neprenehoma.

»Ho! Ho!« si je mencial Amerikanec zadovoljno roke.

»Tako je prav! Naj le pada sneg, se bodo vsaj pričele gibati črede severnih jelenov. Dobila bova sveže meso.«

Zopet je posijalo sonce, vendar ne več tako svetlo. Oster veter je bril iz ledenega severa ter pretvarjal zgornjo plast snega v trdo skorjo. Tretjo noč po sneženi burji, ko sta se tiščala lovca udobno vsak pod svojo očejo, ju je vzbudil nemiren dirindaj pred bajto.

»Indijanci«, je uganil Lavison, »ki gredo na lov na jelene v severne kraje.«

(Dalje sledi.)

Sirite „Slov. gospodarja“!

5. letu in se dviga ter raste njegova rodovitnost do 12. leta. Čas zoritve sadu traja 5 do 9 mesecev. Odraslo kakor drevo da letno 3 kg zrnja.

Najmodernejši kurnik poseda Marija Luiza Queveli, mlada deklica v severnoameriški državi Washington. Ta kurnik je namreč petnadstropna hiša z električno lučjo, radijo aparatii in tla so prevlečena z oljem.

Dvanajst

živih bratov in sester Manseati v mestecu Drummondville v Kanadi je skupno starih 809 let. Starost 7 bratov in 5 sester znaša po vrsti 78, 76, 73, 72, 70, 68, 65, 64, 62, 59 in 56 let.